

известно отъ ръкописитѣ, запазени въ Палатинската библиотека, въ Венеция.

Не следъ много време, по този способъ, посоченъ отъ Галилея, били опредѣлени, макаръ и не съвсемъ точно, дължинитѣ на различнитѣ пунктове на Франция, и по тѣхъ съставена първата нейна географска карта.

Въ Падуа тѣзи нови открития били приети съ възторгъ, но въ други мѣста на Италия многочислени негови противници упорито възставали противъ тѣхъ и ги отричали.

— „Възможно ли е, — възразявали привърженицитѣ на старото, — щото на небето да сжществуватъ планети, които да сж неизвестни на Птоломея? Знаемъ, че той познавалъ само седемъ планети, а сега, съ спжтницитѣ, тѣ ставали повече!“

Посочвало се сжщо, че числото 7 е свещенно число и, като така, най-важнитѣ предмети въ свѣта не могатъ да бждатъ повече отъ седемъ. И, изобщо, какъ могатъ да сжществуватъ невидими за човѣка предмети, т. е. ненуждни за човѣка, недействащи на него, тъй като той не е ималъ и представа за тѣхъ. Богъ не може да създава такива безполезни за човѣка вещи! . .

Всички тѣзи възражения произлизали отъ възприетата догма, че въ центъра на свѣта се намира Земята, и че всичко е създадено за услуга и забава на човѣка.

На всички тия възражения Галилей отговарялъ: „Виновата е за това природата, а съвсемъ не азъ; при това, ние нѣмаме никакво основание така смѣло да отричаме тѣхното значение въ великия небесенъ механизъмъ“. — Но фанатизиранитѣ привърженици на догмитѣ заявявали, че тѣзи нови планети сж измама и грѣшка на телескопа.

Имало е такива, какъвто е билъ напр., Пизанския философъ Либри, който не се съгласявалъ да погледне презъ тржбата, като предварително заявявалъ, че не ѝ вѣрва и не желае да се допре до такъвъ „*дяволски апаратъ*“.

Въ едно писмо до Кеплера, ето Галилей какво пише по този поводъ: